

csapda

későre jár, a test még eleven,
valósággal pezseg a semmiben.
mohó attól, hogy hús van az ágyban,
lelket lehel, aztán felzabálja.

kapkod. kéz kutat takaró alatt,
a nő védőn el- s kifordul, hátat
vet. oda fészkel be, ahol csont nincs,
homorú madáritató. jobb mint,

mikor elvette, félt, hogy elhízik,
húsa a könnyű csontokon végig
szíjas. kéz le a hasra. elterül.

forró ujjá egyre lejjebb matat,
sötét, csak kintről világítanak.
minden csapda. el mégse menekül.

Testvér, mi var voltunk e föld
sebén — lepergünk hát örökre.”
(Háborús téli éjszaka II. Dal)